https://www.delpher.nl/nl/kranten/view?query=%22J.+I.+FLES.%22+&page=4&sortfield=title&coll=ddd&identifier=ddd:011181377:mpeg21:a0002&resultsidentifier=ddd:011181377:mpeg21:a0002&rowid=3

Als in de dagen van Noach. Luk. 17 :26,27.

Want indien ieniand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij eeno vervloeking. Maran-atha. J. I. Fles.

Krantentitel	De Volksvriend
Datum	12-07-1888

Meer details

Soort bericht	Artikel
Editie	Dag
Uitgever	Henry Hospers
Plaats van uitgave	Orange City, Iowa
Verspreidingsgebied	Verenigde Staten
Nummer	31
Jaargang	14

https://www.delpher.nl/nl/kranten/view?query="J.+I.+FLES."+&page=4&sortfield=title&coll=ddd&ide

Delpher Kranten "J. I. FLES."

Terug naar resultaten

De Volksvriend

12-07-1888 ©?

had hebben.

In het andere geval, toen Mozes en Elias met Jezus verschenenop den berg, spraken zij ook niet tot de discipelen, maar met Jezus over zijnen uitgang te Jeruzalem. In die twee gevallen dus hebben wij de heiligen te Jeruzalem uit hunne graven komende bij Jezus opstanding, en Mozes en Elias sprekende met Jezus, den Zone Gods. En toch hebben wij, behalve n Samuels geschiedenis, in de gansche Schrift geen enkel geval van een doode, welke deze aarde verlaten heeft, die teruggekeerd is om met de levenden op de aarde te spreken. Niet é é n!

Het zijn zulke gevallen in den Bijbel als wij hebben aangehaald, -- gevallen van engelen, en niet van der gestorvenen geesten, waar de spiritualisten zich zoo overmoedig op beroepen, als bewijzen voor hun stelsel, en waardoor, omdat het uit Gods Woord gehaald wordt, zoovele onnadenkende Christenen worden misleid en verward. Maar, met voorbijzien van die onbekendheid in de Schrift, vinden wij zelfs in de bezoeken der goede engelen op deze aarde, geene enkel punt van gelijkheid met de hedendaagsche spiritualistische openbaringen. N i e t é é n!

Daar waren geen m e d i u m s noodig om de mededeelingen te ontvangen, — geene k r i n g e n werden er gevormd, — geen kabinetten, — geen gezang noch uitblussehen van het licht. De engelen kwamen direct tot de personen waar zij heengezonden werden, in 't openbaar, bij dag zoowel als bij nacht, op de publieke wegen en straten.

Maar wat ook van andere gevallen kan gezegd

Als in de dagen van Noach.

Luk. 17 :26, 27.

Wel is het eene ontzaggelijke waarheid, die het: Maran-Atha! de Heere komt! aankondigt. Het verwondert ons niet, dat verre de meesten er niet gaarne van hooren. Het is immers altijd zoo geweest dat de aankondiging van vreeselijke gebeurtenissen niet werden geloofd. Niet alleen zien wij in Israels geschiedenis, dat men de profeten niet geloofde, die met Gods oordeelen dreigden, maar men dreef er den spot mede; men wist het wel beter; dan moest het eerst nog veel erger worden, eer zoo iets zoude plaats hebben. De omstandigheid, dat er slechts een of twee, hoogstens drie ware profeten te gelijk waren tegenover honderden valsche — door de volksmassa echter erkende, met macht bekleede — Profeten maakte het voor het volk zeer onwaarschijnlijk, dat juist die één of twee het alleen weten en al de anderen ongelijk hebben zouden.

"Waarom deed God alzoo? Om de menschen tot nadenken, to tonderzoeking te brengen. Wil men dat niet, dan komt het oordeel op den tijd en op de wijze door die een of twee voorspeld. Dan, als het te laat is, ziet men, dat al die anderen ongelijk hadden.

De Heere Jezus wijst ons hier op twee groote gebeurtenissen, die hebben plaats gehad, waarbij Hij ons wijst op den zedelijken toestand, waarin de massa der menschen zich bevinden zal bij Zijne komst. Een van deze, Noachs tijd, hebben we thans voor ons.

Als in de dagen van Noach. Luk. 17 :26,27.
Wel is het eene ontzaggelijke waarheid, die lipt: Maran-Atha! de Heere komt! aankondigt: Het verwondert ons niet," dat verre de raeestenèr'niet gsarnévan hooien. Het is immers altijd zoo geweest dat de aankondiging van vreeselijke gebeurtenissen niet werden geloofd. Niet alleen zien wij in Israels geschiedenis, dat men de profeten niet geloofde, die met Gods oordeelen dreigden, maar men dreef er den spot mede; men wist het wel boter; dan moest het eerst nog veel erger worden, eer zoo iets zoude

plaats hebben. De omstandigheid, dat er slechts een of twee, hoogstens drie ware profeten te gelijk waren tegenover honderden valsche — door de volksmassa echter erkende, met macht bcklcede — Profeten maakte het voor het volk zeer onwaarschijnlijk, dat juist die één of twee het alleen weten en al de anderen ongelijk hebben zouden. "Waarom deed God alzoo? Om do menschen tot nadenken, totonderzoeking Ie brengen. Wil men dat niet, dan komt het oordcel op den tijd en op de wijze door die een of twee voorspeld.-u Pan, als het te laat is, ziet men, dat al die anderen ongelijk hadden. De Heere Jezus wijst ons hier op twee groote gebeurtenissen, die hébben plaats gehad, waarbij Hij ons wijst op den zedelijkcn toestand, waarin de massa der menschen zich bevinden zal bij Zijne komst. Een van'deze, Noachs lijd, hebben we thans voor ons. EX GELIJK HET GESCHIED IS IN DE DAGEN VAN No~ ACH, ALZOO ZAL HEL OOK ZIJN IN DE DAGEN VAN DEN Zoon des menschen. — In, Mattb. 24:37—39 vinden wij do beenwijzing des Hecren naar Noachs tijd noch ietwat breedvoeriger voorgesteld. Nu hebben wij ons dien tijd voor t« stellen, zooals de Heilige Geest-dien mededeek-in(ien.-6 en 2.-Kerst-leefden de kinderen Gods — dat zijn do geloovigen —en dé kinderen der menschen — dat zijn zij, -die de wereld dienden — van elkander zichtbaar onderscheiden. Door den ijver van Enos.had men gemeenschappelijk godsdienst lecren houden, namelijk de kinderen der menschen — in navolging van Kaïn — ook hunne wijze van godsdienst. Maar do lijnen waren in de eerste ecuwen zoo scherp getrokken," dat er geen huwelijken werden gesloten tusschen afstammelingen van Sötli met dio van Kaïn. Hierin kwam langzamerhand verandcrering. Men naderde elkander al meer on meer. Er weiden cerlaug onderlinge huwelijken gesloten en zoo kwam de band der vriendschap en der gemeenschap met elkander tot stand. Werd nu do wereld voor God en Zijn dienst gewonnen? Helaas, Ineen! Het zuurdeeg der wereld doorzuurdo allen godsdienst: Wel bleef de vorm nog bestaan,* maar wat baat een leego dop? De wereld werd met allerlei wrevel en" goddeloosheid"vérvüld.~"Nnuwgezcthêïd," heiligen ernst, maakten plaats voor wuftheid.en ijdelheden. Aardsch genoten een vroolijk leven was het Woomame, dat men beoogde."

Zu aten, zu dronken. — Aldus spreekt de Heere. Hij wil Zeggen: dat was de lust. Lekker eten en 'drinken, tafels vol gerechten, keur van spijzen en ■ rr*~_ ——' ■ «nukken, vol van weelde en overdaad. Alleen voor 'l!<^|ne,'Jk #cnot werd gezorgd; ziclevoedsel had men nMjpnoodig; men hield de woorden: ziel, sterven, oor- Xtótf,, eeuwigheid, voor ongerijmdheden. Zonde, %hold, vergeving, genade, gebed, dacht men zeer ongepast te zijn en ... buiten den smaak. God en Zijn dieast — voor zoover er nog spraak van was— werd, als buiten de orde, ter zijde gestold of rechtstreeks bestreden. Want Petrus eu Judas zeggen ons, dat zij harde woorden tegen tien Heere gesproken hebben, en dat ze godloozen waren. — $UT ÏTAMEN ÏËX HUWELIJK EN WERDEN TEN HUWESri^-öeueven, dus gaat de Heere voort. Hiermede zefift Hij ons. Zij leefde louter voor •zingenot. Hunne zinnelijke lusten te bevredigen was levensdoel. Hier- wo danjdles bij te denken. Grooto brui- lustige feesten, feestklecdij en dans en alles wat roaar bekoorlijk was en zinnenstreclend. Zoo was het in do dagen van Noach. Enkele predikers waren er. Henoch predikte dreigend; men geloofde er niets van, en weldra washij er niet meer; waar hij gebleven was, wist incn niet, sommigen zeiden dat hij levend in tlwi hemel was opgcnomen~dócli~daarover lachte eiï spotte men. Noach treedt op. Hij zegt, dat het nog wel jaren lang duren zal, omdat God zeer lankmoedig en genadig is; maai dat toch een vrecselijk oordeel dreigt,: als men zoo blijft voortgaan. Noach is een prediker der gerechtigheid. Hij reist en trekt de wereld over, meer dan een eeuw lang en preekt onvermoeid en niemand neemt zijne prediking aan. "Eindelijk begint hij, op Gods bevel, de ark te bouwen. Welk een vreugde, welkeen spot. Men spreekt er overal van. Noach zegt, dat allen door het water zullen omkomen, hij bouwt ginds een groote boot. Sommigen gaan eens kijken, om er meer pleizier van te hebben. Noach blijft prediken en werken met allen «rast. De wereld gaat lustig haar gangT- Tot den dag, op welken Noach in de ark ging, en de zondvloed kwam en verdierf ze allen. — o, hoe ontzaglijk, hoe hartroerend juist teekent deHee r<s dien'vreeselij ken dag. Op Gods bevel gaat Noach met de zijnen — acht personen — in de ark, alles, wapSor in behoort, is er in van de dieren der aarde en de vogelen des hemels. En de Heere sloot achter hem .de fonteinen des _. afgronds openge -

heniels;geopeöd.- Het watei bruischt met geweld over de aarde. Veertig dagëïi en even zoo vele nachten stroomt bet van boven. Nérgens is men veilig. Alles wordt weggespoeld. 1 Tot 15 ellen boven den hoogsten l»erg stijgt het wrater. Kunt gij ueenigszins voorstellen de angst de vertwijfeling der goddeloozcn? Ja, die Henoch, die Noach badden gelijk. . :■". Zij worden allen weggenomen. Het oordeel, zoo lang te voren aangekondigd, kwam. De zondvloed kwam en Verdierf hen allen. Alzoo zal het zijn in de dagen van den Zoon des nn-nschen. Door Gods woord, door God-zelf is gezegd, zoo duidelijk verstaanbaar, dat ieder, dat zelfs een kind het kan begrijpen, dat Jezus Christus, die ons te voren gepredikt is, zal wederkomen om de aarde te richten in gerechtigheid. Dat Hij zal komen als men Hem niet verwacht. Als wij nu mqt de lantaarn, welke de Heere ons hier in de hand geeft, eens rondzien in de wereld, dau'zullen wij kunnen ontdekken, dat de toekomst des Heeren genaakt. Orcrieten en drinken worden de dagbladen vv! e*öchrewn\ De een wil even zoo wel alle lekkernijen eten ah de andere. De knecht wil de tafel toebereiden gelijk zijn heer. In de kleeding is het evenzoo. De een wil zoo prachtig en vroolijk zijn en loven als de andere, ieder wil de rijke man zijn. Aan feëstgedruiset ontbreekt 't niet en danspartijen zijn er overvloedig;: :elfs waagt men het om partijen to houden voor een goed .«loei — zegt men — maar het eigenlijke doel is: verzadiging van het vleesch. Intusschen wordt, ja is, de wereld met allerlei wrevel en goddeloosheid vervuld. Allerlei maskers- heeft men ** bij do hand or 1 er de zonde~achtër têTerbergenT De éenzelvigheid tiissclicn Gods~kindërën"cn_de wereld," (de kinderen < er menschen) is groot. Toegeeflijk en oogluikend je jens de kinderen der menschen, en onverdraagzaam - jcgens.elkander. ;„ Do mug uitzijgen en dtfkemel doorzweigen is dagelij kschi werk. Hier en daa zijn er, — o, meer Jan een, twee of drie tegelijk — Godo zij dank! — die do bazuin zoo blazen dat zij *een onzeker geluid geeft, die het luide verkondigen, dat do tijden zich haasten, do avondschaduwen ziek neigen; dat de ceekenen der tijden het duidelijk, ja de teekenen aan den hemel en in en op de aardo het do sn hooren over de gansche wereld: De Heere komt! IV aar de massa is voor deze prediking onverschillig. Men lacht om, men spot met dit geloof. Erger nog, vel«m beschouwen haar als' eeno govaarlijkc leer. Dat zijn dan nog de Christelijk godsdienstigen. En het ergste is, dat vele leiders en voorgangers in den godsdiei st het volk van deze „waarheid zoeken afkëcrig to mal en. Als of er geen woord van in den Bijbel stond; ji • alsof het bijzonder bijbelsch wai-e, niet te gelooven.' dal de Zoon des menschen komen zal. Vrede! vrede, geen gevaar, dat is de leus. De Heere heeft ge; cgd, dat er niet veel geloof in Zijne komst wezen zal als Hij komt. Dat er ontzaglijk velen niet bereid sullen zijn; daarom ook niet mcê zul- Icn ingaan. Hot is verbazingwekkend, dat zoo velen de oogen sluiten voor do vele tcjkune.i onzer dagen. Prof. H. E. Dosker heeft onlangs in een stuk in "De Hope" over de unie-bewegingen onzer dagen, gezegd: Het gaat naar Armageddon. Zoo is het!

Mijn Lezer! Als in de dagen van Noach zal het zijn. Maak dat gij in de ark komt. Die ark des behouds is Je/us-zelf, die komen zal. De deur staat nu nog open. Hij roept om in te gaan. Wie weet hoe spoedig doet Hij nu, wat Hij deed bij Noach: Hij sloot de deur en de zondvloed kwam en verdierf zo allen. Als Hij opstaat tot den strijd dan sluit Hij de tegenwoordige huishouding en bedeeling. Wen, woo allen, die Hem niet liefhebben. Want indien ieniand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij eeno vervloeking. Maranatha. J. I. Fles.

---

https://www.esv.org/Matthew+24:38%E2%80%9339;Luke+17:26%E2%80%9327;Hebrews+11:7;1+Peter+3:20;2+Peter+2:5/

As in the Days of Noah. Luke 17:26–27.

It is indeed a tremendous truth—proclaimed by the cry *Maranatha!* ("The Lord is coming!")—yet it does not surprise us that the vast majority of people pay it no heed.

For it has always been the case that warnings of terrible events went unheeded. Not only do we observe in the history of Israel that the people refused to believe the prophets who warned of God’s judgments, but they even mocked them; they claimed to know better—insisting that conditions would have to deteriorate far further before anything of the sort could possibly come to pass.

The fact that there were typically only one or two—at most three—true prophets active at any given time, standing in opposition to hundreds of false prophets (who were, nevertheless, acknowledged by the masses and vested with authority),
made it seem highly improbable to the people that those solitary few could be the only ones in the right, while all the others were in error. Why did God ordain it thus? To prompt people to reflect and to search the Scriptures. If they refuse to do so,
the judgment will nonetheless arrive—at the very time and in the very manner foretold by those one or two prophets. Only then—when it is already too late—will they realize that all the others were wrong.
Here, the Lord Jesus draws our attention to two momentous events that have already taken place, using them to illustrate the moral state in which the masses of humanity will find themselves at the time of His coming.
One of these—the era of Noah—is the subject now before us: "AND JUST AS IT HAPPENED IN THE DAYS OF NOAH, SO IT WILL ALSO BE IN THE DAYS OF THE SON OF MAN." In Matthew 24:37–39, we find the Lord's reference to the days of Noah
presented in somewhat greater detail. Let us now transport ourselves back to that time—just as the Holy Spirit has revealed it to us—to observe how, in the days before the Flood, the children of God—that is, the believers—and the children of men—
that is, those who served the world—were visibly distinguished from one another. Through the zeal of Enos, the practice of communal worship had taken root; specifically, the children of men—in imitation of Cain—had also established their own distinct form of worship.
Yet, in those early centuries, the dividing lines were drawn so sharply that no marriages were contracted between the descendants of Seth and those of Cain. Gradually, however, this began to change. They drew ever closer to one another.
Eventually, intermarriages began to take place, and thus a bond of friendship and fellowship was forged between them. Was the world, then, won over to God and His service? Alas, no! The leaven of the world soured all religion. The outward form of worship may have persisted,
but what profit is there in an empty shell? The world became filled with all manner of malice and godlessness. Reverence and holy earnestness gave way to frivolity and vanity. Earthly pleasures and a merry life—these were the primary objectives they pursued.

"They ate, they drank." — Thus speaks the Lord. His meaning is this: therein lay their sole desire. Fine food and drink, tables laden with dishes—a lavish selection of delicacies and treats, abounding in luxury and excess. Provision was made solely for the gratification of the flesh; spiritual sustenance was deemed entirely unnecessary. Indeed, they regarded such concepts as the soul, death, judgment, and eternity as mere absurdities. Sin... ...holiness, forgiveness, grace, and prayer—these were deemed highly inappropriate and... simply in bad taste. God and His service—insofar as there was still any mention of them—were, as if out of order, cast aside or directly opposed. For Peter and Jude tell us that they spoke harsh words against the Lord, and that they were godless men. "But they married and were given in marriage"—thus the Lord continues. With these words, He describes them to us. They lived solely for sensual pleasure. To satisfy their carnal lusts was the very purpose of their lives. One can imagine all that this entailed: grand, festive weddings, celebratory attire, dancing, and everything else that was alluring and beguiling to the senses. Such was the state of affairs in the days of Noah. There were, to be sure, a few preachers. Enoch preached words of warning and doom;
yet no one believed a word of it, and soon he was no more; where he had gone, no one knew—some claimed he had been taken up alive into heaven—but at such notions, people merely laughed and scoffed. Then Noah steps forward. He declares that the end may yet be years away,

for God is exceedingly patient and merciful; yet he warns that a terrible judgment looms nonetheless, should they persist in their current ways. Noah is a preacher of righteousness. He travels and traverses the world—for more than a century—preaching tirelessly; yet no one heeds his message.
Finally, at God's command, he begins to build the Ark. What a spectacle of mirth—what an object of mockery! The talk of it is everywhere. Noah proclaims that all shall perish by water, while over yonder, he builds a massive boat. Some go merely to take a look, hoping to extract a bit of amusement from the sight.
Yet Noah continues to preach and to labor, alongside all those with him... ...rests. The world goes blithely on—until the day on which Noah entered the ark, and the Flood came and destroyed them all. — Oh, how awe-inspiringly, how poignantly and precisely the Lord depicts that terrible day!

At God's command, Noah and his kin—eight souls in all—enter the ark; everything that belongs within is gathered there: the beasts of the earth and the birds of the heavens. And the Lord shut the door behind him. The fountains of the deep burst open; the windows of the heavens are opened. The waters surge violently across the earth. For forty days and just as many nights, the rain pours down from above. Nowhere is there safety. Everything is swept away. The waters rise fifteen cubits above the highest mountain. Can you in any measure imagine the terror and despair of the godless? Yes—that Enoch, that Noah: they were right. They are all swept away. The judgment, foretold so long in advance, has come. The Flood came and destroyed them all. So it shall be in the days of the Son of Man. Through God’s Word—spoken by God Himself, and in a manner so clear and intelligible that anyone, even a child, can grasp it—it is declared that Jesus Christ, who was preached to us beforehand, will return to judge the earth in righteousness. That He will come at a time when He is least expected. If, now, we take the lantern that the Lord has placed in our hands and cast a glance around the world, we shall discover that the coming of the Lord draws near. Eating and drinking—these are the themes trumpeted in the daily papers! One person desires to partake of every delicacy just as much as the next. The servant seeks to set his table just like his master. The same applies to matters of dress: one person wishes to be as splendid, as festive, and as admired as another; everyone aspires to be the rich man. There is no lack of festive revelry, and dance parties abound; indeed, people even dare to host parties for a "good cause"—so they claim—yet the true objective remains the gratification of the flesh. Meanwhile, the world is—nay, already *is*—filled with every manner of malice and godlessness. People keep all sorts of masks close at hand to conceal the sin lurking beneath. The conformity between God’s children and the world (the children of men) is profound. They are indulgent and turn a blind eye toward the children of men, yet remain intolerant toward one another. Straining out the gnat while swallowing the camel has become a daily occupation. Yet here and there—oh, more than just one, two, or three at a time—there are those who stand apart. Thanks be to God! — those who sound the trumpet in such a way that it gives *an uncertain sound*; those who loudly proclaim that the times are hastening on, that the evening shadows are lengthening; that the signs of the times—yes, the signs in the heavens and in and upon the earth—make it clearly heard throughout the whole world: The Lord is coming! Yet the masses remain indifferent to this preaching. People laugh at this belief; they mock it. Worse still, many regard it as a dangerous doctrine. And these are, mind you, the religiously-minded Christians. But the worst part is that many leaders and ministers within the religious sphere seek to turn the people away from this "truth"—as if not a single word of it were to be found in the Bible; indeed, as if it were somehow particularly biblical *not* to believe it. ...when the Son of Man shall come. Peace! Peace—no danger—that is the watchword. The Lord has said that there will not be much faith in His coming when He arrives. That a vast multitude will not be prepared; and therefore, they shall not enter in. It is astonishing that so many close their eyes to the many signs of our day. Prof. H. E. Dosker recently stated, in an article in *De Hope* concerning the union movements of our time: "It is heading toward Armageddon." And so it is!

My Reader! It shall be as in the days of Noah. See to it that you enter the Ark. That Ark of salvation is Jesus Himself, who is to come. The door still stands open now. He calls for you to enter. Who knows how soon He will do what He did in the days of Noah: He shut the door, and the flood came and destroyed them all. When He rises up for the battle, He will bring the present dispensation and economy to a close. Woe—woe to all who do not love Him! For if anyone does not love the Lord Jesus Christ, let him be accursed.
Maranatha. J. I. Fles.